

Oratórium

Feküdtem az ágyban; gondolat és érzet híján.

A külvilág zajai egyre távolabbról és egyre tompábban szóltak; szívverésem betöltötte dobhártyámat. Végül beállt a csönd. A mennyezet kidudorodott az ég felé, fehér kupolává szívódott. Hangtalan szétrobbant. Éles fehér fény hasított szemembe, majd vörös, kék és sárga sziklák nyomultak az égboltra minden irányból – kitakarva a fényforrást. Testemet forró hullámok árasztották el. Végtagjaim zsugorodni kezdtek. Alkarom és lábcsáram kígyókká változott, szétkúszott a sík négy irányába. A maradék tovább sorvadt, húzódott vállamba, ágyékomba. Nyakam eltűnt, fejem a testembe szívódott, szemem a mellbimbómra került. Ezüst- és aranyflitterek hulltak, bőrömrre tapadtak. Fulladoztam. Egy kéz letörölte rólam a „pikkelyeket”, majd vércsekaromra hasonlító körmével köldökömbé kapaszkodott, száját tépett hasamra. Bal szegletébe húzott egy darabka bélt – nyelvnek. Fenekem megpaskolta, megcsípte, mint a gyerekek pofikáját a cukrosbácsi. Magamra hagyott. Hörgés hallatszott a hamuszürkévé vált falakból. Ótvaras arc hajolt két szemem közé. Megcsókolta mellkasom. A nyálás részről kiindulva – szemöldököt kanyarintott egy Richardson által gyártott késsel. Torz alakok jöttek, megböködtek és eltűntek. Újra előkerültek és körbeálltak. Vigyorogtak. Víz zúdult rám. Ölbekaptak és leharapták végtagsorvadványaim. Tűzsárga szem villogott szemembe. Kézről-kézre adogattak. Forgattak, majd elgurítottak egy rakás csikk mellé. Fölém terpesztett egy, vörhenyes, mezítelen emberforma és homlokomra vizelt. Folyadéka marta kilógó nyelvem-belem. Hasfal-hullámozgatással próbáltam menekíteni bélhurkám a húgyból. Mozgásomtól tátozó húsomra véccpapír-darabka tapadt. Parázsló csikkek szálltak, betakartak. Zsírom rotyogását hallottam, éreztem! Láttam, hogy kiköpök a meggyulladt szemétre. Kocsányon lógó, mosolygó szemgolyó lendült hozzám, csöppent levembe.

Sejtettem – – – eloltott.

1990. febr.